

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl a vyhlásil v hlavním líčení konaném dne 31. ledna 2020 v Brně, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Žďárského a přísedících Miroslavy Rozmarínové a Jany Šrámkové,

takto:

Obžalovaný

R. R., narozený XXXXX v XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno,

uznává se vinným, že

1. dne 24. 11. 2018 v blíže nezjištěném čase od 1:30 do 6:30 hodin ve svém bytě č. 15 v 1. patře na ul. XXXXX v Brně, po předchozí slovní rozepři fyzicky napadl intenzitou nižší, ale zejména střední a vysokou L. K., nar. XXXXX (dále jen „poškozená“) formou úderů otevřenou dlaní a pěstí a kopáním nohama obutýma do kožených polobotek, a to do hlavy, obličeje, břicha, zad a dalších částí těla a v tomto počínání setrval po dobu přibližně 10 až 30 minut,

2. a poté, po uplynutí přibližně 1½ až 1¾ hodiny na témže místě opakovaně napadl poškozenou způsobem výše popsáním, když v tomto počínání setrval rovněž po dobu přibližně 10 až 30 minut, přičemž si byl vědom toho, že každým samostatným jednáním popsáním výše pod body 1) a 2) může poškozené přivodit smrtelný následek, když počet úderů, které obžalovaný poškozené zasadil, ve svém souhrnu dosáhl počtu nejméně 30, nicméně v konečném důsledku obžalovaný způsobil poškozené zhmoždění mozku, otok mozku, kóma, krvácení pod tvrdou plenu mozkovou a pod měkké pleny mozkové, prokrvácení měkkých pokrývek lebních v čelní a temenní krajině hlavy oboustranně, vícečetné krevní výrony a lokální otoky v obličejové části hlavy, výrazné krevní

výrony a otoky víček, výrazné krvácení pod spojivku levého oka, mnohočetné krevní výrony na trupu i končetinách a poranění sleziny a levé ledviny charakteru zhmoždění menšího rozsahu, přičemž rozsah poranění poškozené lze hodnotit jako souhrnnou diagnózu polytrauma, tedy poranění více pro život nezbytných orgánů, kdy k záchraně života poškozené došlo jen díky vysoce specializované lékařské péči, bez které by došlo jednoznačně k její smrti v řádu hodin po vzniku poranění a k úmrtí poškozené tedy nedošlo pouze shodou okolností na vůli obžalovaného nezávislých,

tedy

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil a tohoto jednání se dopustil v úmyslu tento čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo (v bodě 1),
- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného opětovně úmyslně usmrtil a tohoto jednání se dopustil v úmyslu tento čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo (v bodě 2),

čímž spáchal

- pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1 trestního zákoníku (v bodě 1),
- pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1, odst. 3 písm. h) trestního zákoníku (v bodě 2),

a za to se odsuzuje

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

16 (šestnácti) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

Podle § 99 odst. 2 písm. a), b), odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočka Brno, pobočka pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina, Benešova 696/10, 659 14 Brno-město, nahradit majetkovou škodu ve výši **527 371 Kč**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen poškozené L. K., narozené XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, nahradit nemajetkovou újmu v penězích ve výši **442 161,42 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená L. K., narozena XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn následující skutkový děj.

2. Dne 24. 11. 2018 v blíže nezjištěném čase od 1:30 do 6:30 hodin ve svém bytě č. 15 v prvním patře na ulici XXXXX v Brně, po předchozí slovní rozepři napadl obžalovaný fyzicky způsobem a intenzitou popsanou pod bodem 1) výroku tohoto rozsudku poškozenou L. K., přičemž v útoku na poškozenou setrval obžalovaný po dobu 10-30 minut a dále po jisté přestávce trvající přibližně 1½ až 1¾ na téže místě napadl poškozenou stejným způsobem a v takovém počínání setrval rovněž po dobu 10-30 minut, přičemž si byl nutně vědom toho, že jak jednáním pod bodem 1), tak jednáním pod bodem 2) výroku tohoto rozsudku samostatně je schopen přivodit poškozené smrtelný následek, neboť počet úderů, které obžalovaný poškozené zasadil, ve svém souhrnu dosáhl počtu nejméně 30, nicméně v konečném důsledku obžalovaný způsobil poškozené zranění uvedená ve výroku tohoto rozsudku, která lze vyhodnotit jakou souhrnnou diagnózu polytrauma, tedy poranění více pro život nezbytných orgánů a k záchraně života poškozené došlo pouze díky vysoce specializované lékařské péči, bez které by došlo ke smrti poškozené v řádu hodin po vzniku zranění a k úmrtí poškozené tak nedošlo pouze shodou okolností na vůli obžalovaného nezávislých.
3. Nutno na tomto místě podotknout, že ve věci byl již vyhlášen dne 23. 8. 2019 první rozsudek, jímž byl obžalovaný R. R. uznán vinným spácháním jediného skutku kvalifikovaného jako pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1, 3 písm. i) trestního zákoníku, přičemž skutek spočíval ve fyzickém napadání poškozené nepřetržitě po dobu několika hodin se způsobením stejných zranění, jaká jsou popsána v aktuálním výroku o vině obžalovaného, kdy jednání obžalovaného bylo shledáno jako zvlášť trýznivý způsob provedení a za tento trestný čin byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 16 roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou a rovněž bylo tomuto uloženo ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní. Dále byl obžalovaný zavázán nahradit VZP ČR majetkovou škodu ve výši 527 371 Kč a poškozená L. K. pak nahradit nemajetkovou újmu v penězích ve výši 512 052,50 Kč. Ve zbytku svého nároku byla poškozená L. K. odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. K druhému rozhodnutí ve věci došlo z důvodu usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 10. 2019, jímž bylo z podnětu odvolání obžalovaného R. R. i státního zástupce původní rozhodnutí zdejšího soudu zrušeno v celém rozsahu podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu a věc byla vrácena zdejšímu soudu k novému projednání. Podstatou tohoto zrušujícího rozhodnutí odvolacího soudu je názor, že je třeba se blíže zabývat otázkou, v jakém časovém rámci měl útok obžalovaného vůči tělesné integritě poškozené probíhat, tedy zda se jednalo o několik hodin trvající útok anebo šlo o násilí vůči poškozené, které se odehrálo přinejmenším ve dvou blocích, tedy ve dvou fázích do značné míry ohraničených. Pro případ shledání skutkového stavu popsaného ve druhé variantě by pak stěží mohla obstát argumentace nalézacího soudu ohledně kvalifikace dle § 140 odst. 1, 3 písm. i) trestního zákoníku. Dále byl nalézací soud zavázán povinností věnovat se zesilující tendenci obhajoby obžalovaného zpochybnit základní skutková zjištění v tom smyslu, že k nejzávažnějšímu zranění poškozené mohlo dojít nikoliv jednáním obžalovaného, ale jednáním svědkyně K.. Pro zodpovězení těchto otázek byl nalézací soud zavázán opětovně výslechem svědkyně D. Z., dále zajištěním přítomnosti svědkyně N. K. a jejím výslechem, když přečtení její výpovědi z přípravného řízení nebylo shledáno procesním, dále byl soud zavázán povinností dovyslechnout obžalovaného k doplnění jeho nové verze událostí a zvážit jeho nové návrhy na provedení důkazů a konečně bylo shledáno potřebným vyslechnout oba znalce, kteří se v rámci znaleckých posudků vyjádřili k bodovému ohodnocení bolestného u poškozené, a to v zásadě rozdílným způsobem.
5. Důkazy, které byly provedeny ve věci před zrušujícím rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci a které jsou i nadále v platnosti, lze shrnout následovně.
6. Obžalovaný R. R. (č. l. 63-64, 300-302, 303-306, 307-308) uvedl, že s poškozenou začal v červenci chodit. Pořád se hádali a usmířovali. Poškozená mu často lhalá. Dne 24. 11. 2018 kolem půlnoci on, poškozená, N. K., D. Z. a M. T. seděli u něj doma a pili Metaxu. Poté co D. s M. odešli, se s poškozenou začali hádat kvůli společnému bydlení. Začali se žduchat, pak ji lisknul do obličeje a

ona mu to vrátila. Vůbec si nepamatuje, co probíhalo dále. Byl v transu, což se mu stává, když pije alkohol. Když přišla D. s M., poškozená ležela před postelí. D. zavolala sanitku a ti poškozenou odvezli. Nevoloval sanitku proto, že si myslel, že až se poškozená vyspí, zajdou spolu do nemocnice u Milosrdných bratří. Byla pořád při vědomí, netušil, že je to tak vážné.

7. V hlavním líčení (č. l. 549 verte-553) upřesnil, že poškozené dal minimálně pět fack. Fackoval ji pravou rukou na levou tvář, maximálně střední intenzitou. Fackoval ji do té doby, než mu řekla jméno M. Z. a v tu chvíli dostal strašný vztek, chytl ji za vlasy, stáhl ji na zem a udeřil ji asi třikrát až čtyřikrát pěstí kamkoliv do těla, kam se trefil, možná i do hlavy. On seděl na křesle a ona ležela před ním na zemi. Poškozená se snažila vstát, ale on ji povalil na postel, kde se prali a přetahovali. V tu chvíli ji také několikrát udeřil pěstí. Poté oba spadli mezi konferenční stůl a postel, kde ji ještě párkrát bouchl do boků. Když L. vstávala, tak ji ještě asi třikrát kopl do zadku. Na sobě měl nejspíš modré kožené kotníkové boty. Utekl do kuchyně schovat se a uklidnit se. Poškozená šla s paní K. do koupelny, a poté si šla lehnout. Když se poškozená probudila, začala další hádka na stejné téma. Poškozená začala křičet. Povalil ji na postel a zacpal jí pusou, dal jí tři facky levou rukou na druhou tvář. Poškozená ho skopla a oba spadli na zem. Křičel na poškozenou a tloukl ji do boků a do kyčlí zatnutou pěstí. Udeřil určitě více než pětkrát. Skončilo to tak, že ho poškozená skopla směrem do kuchyně, kde spadl. Ani nůž ani řemen si nepamatuje. Neuvědomuje si, že by ji škrtil.
8. Svědkyň L. K. (č. l. 320-326) jako poškozená uvedla, že se s obžalovaným zná od července 2018. Byl hodný, ale když se napil, byl agresivní. Měli přátelský vztah, dali si pusou, vyspali se spolu, měla ho i trochu ráda. Hodně žárlil. Někdy o půlnoci předmětného večera se společně s obžalovaným, N. K., D. Z. a M. přesunuli k obžalovanému, kde pili. Asi po hodině se D. s M. vypařili. Obžalovaný jí řekl, že má beztak něco s O. P., a poté to začalo. Tahal ji za vlasy, bil ji pěstí do obličeje. Dal jí asi tak deset ran. Poté, co byla v koupelně, si sedla na postel. Začala se klepat a řekla N., aby ji odvedla, ale N. měla strach, a proto nic nedělala. Bolela ji hlava a z nosu i z pusy jí tekla krev. Strachem se i pokálela. Potom jí v hlavě křuplo a víc neví. Měla ochrnutou celou levou stranu. Teď se cítí trochu líp, trochu se jí motá hlava a nehýbe chodidlem levé nohy, ale s doprovodem už chodí i o berlích. Sama nechodí. Levá ruka už je dobrá, ale někdy jí mrtví prsty. Má problémy s očima, chvíli vidí normálně a chvíli rozmazaně.
9. V hlavním líčení (č. l. 553-556) uvedla, že si průběh večera před napadením nepamatuje a pamatuje si až pobyt u obžalovaného v bytě. Nožem ji nenapadl. Když seděla na posteli, obžalovaný ji napadl fackami i údery pěstí. Jednalo se asi o pět úderů, které směřovaly na obličej. Z postele spadla samovolně. Když ležela na zemi, kopal ji do zad. Kopů mohlo být tři až pět a byly směřovány na ledviny. Je si vědoma toho, že ji obžalovaný bil páskem do zad. Předmětného dne ji napadl dvakrát. V nemocnici byla od napadení do 20. 3. Nyní už ji čekají pouze kontroly a rehabilitace levé nohy, kterou nemůže úplně pořádně hýbat. Nevybavuje si, že by ji obžalovaný škrtil.
10. Svědka M. T. (č. l. 346-349, 556-557 verte) uvedl, že předmětného dne byl společně s ostatními u obžalovaného doma, odkud kolem 1:00 – 1:30 hod. společně s D. odešel domů. V 7:00 hod. mu volala D. s tím, že k ní došla N. a řekla jí, že obžalovaný mlátí poškozenou. Po neúspěšném pokusu zavolat k obžalovanému policii, k němu šli sami. Poškozená ležela na zádech na zemi u postele a měla oteklou celou hlavu, spánky, celý vršek i tváře, kolem očí a víček měla černé skvrny. Na podlaze u její hlavy a ve vlasech viděl krev. Obžalovaný se poškozené nesnažil nijak pomoci. Vztah mezi obžalovaným a poškozenou byl Itálie. Oba dva byli žárliví. Má za to, že N. K. byla do obžalovaného zamilovaná. N. o poškozené nemluvila pěkně, obecně když se napila, tak si neviděla do úst. Poškozená mu nelhala, neví, jestli lhala všeobecně, ale slyšel to od hodné lidí.
11. Svědkyň D. Z. (č. l. 356-359, 558-559 verte) popsala průběh předmětného večera a dne shodně se svědkem M. T.. Kromě toho uvedla, že v 7:46 hod. ráno jí volala paní K.. Brečela do telefonu, že obžalovaný poškozenou mlátil a kopal, poškozená se pomočila, pokálela. Když se poškozená probudila a chtěla si zapálit, začalo to nanovo. Paní K. měla modřinu, neustále brečela a pořád opakovala, že to bylo strašné, že obžalovaný kopal poškozenou do hlavy. Když ona sama

poškozené nadzvedla hlavu, zjistila, že ji má zesponu celou rozbitou, pod hlavou měla krev a měla i vyškubané vlasy. Vztah obžalovaného a poškozené byl taková Itálie. Obžalovaný byl výbušný, když byl opilý.

12. Svědék L. P. (č. l. 337-339, 581-582 verte) uvedl, že obžalovaného zná asi 15 let. Veškeré problémy, které měl, měl proto, že se napil. Nevěděl, kdy přestat a když se napil, byl prudší. S poškozenou se zná taky. Neměla problém se lhaním a byla na chlapy. Obžalovaný s poškozenou se měli rádi, ale slyšel, že už v minulosti obžalovaný poškozené nějakou facku dal.
13. Svědčyně M. T. (č. l. 350-352) uvedla, že bydlí přímo vedle obžalovaného, se kterým jsou kamarádi. Byl to dobrý člověk, ale začal pít a pořád se to stupňovalo k horšímu. Byl agresivní. Obžalovaný s poškozenou se neustále rozcházeli a dávali dohromady. Obžalovaný na poškozenou žárlil. Toho večera přišla z rozsvícení stromu v 00:30 hod. a oni přišli o půl druhé. V tu chvíli se totiž vzbudila. Ze začátku seděli v kuchyni a asi popíjeli a z minuty na minutu tam začal být řev. Napřed se hádali, pak se smáli a pak začaly rány. Podle hlasů poznala, že tam byli tři. Ta L. na kamarádka řvala pořád dokola „už ju nech“. Slyšela i rány, jak kdyby někdo házel skříněmi. Toto tam bylo do sedmi ráno. Budila se každou hodinu a chodila mlátit do zdí, aby už přestali. Poškozenou celou dobu neslyšela. V těch sedm ráno slyšela, že spadla nějaká sklenice a pak už bylo ticho.
14. V hlavním líčení (č. l. 582 verte-584 verte) upřesnila, že událost trvala tak do půl 7 ráno. Doplnila, že asi ve tři hodiny ráno byla přibližně patnáctiminutová přestávka.
15. Z výpovědi svědků J. M. (č. l. 334-336), M. P. (č. l. 340-343), O. P. (č. l. 344-345), M. Z. (č. l. 353-355) a Z. K. (č. l. 315-319) k věci nic podstatného nevyplývalo.
16. Z výpovědi znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č. l. 126, 127-155) se v souladu s písemně vypracovaným znaleckým posudkem (č. l. 559 verte-561) podává, že poškozená utrpěla zhmoždění mozku, otok mozku, kóma, krvácení pod tvrdou plenu mozkovou a pod měkké pleny mozkové, prokrvácení měkkých pokrývek lebních v čelní a v temenní krajině hlavy oboustranně, vícečetné krevní výrony a lokální otoky v obličejové části hlavy, výrazné krevní výrony a otoky víček, výrazné krvácení pod spojivku levého oka, mnohočetné krevní výrony na trupu i končetinách a poranění sleziny a levé ledviny charakteru zhmoždění menšího rozsahu. Ze soudně lékařského hlediska se jedná o polytrauma, tedy poranění více pro život nezbytných orgánů.
17. Pokud jde o jednotlivé mechanismy vzniku poranění, pak poranění hlavy vznikla opakovaným působením tupého násilí střední až vysoké intenzity z různých směrů. Rozsah a lokalizace svědčí jednoznačně pro vznik aktivním násilím ze strany druhé osoby v podobě opakovaných silných úderů pěstmi (případně i kopů, které rovněž nelze vyloučit). Poranění hrudníku, břicha, zad a pánve vznikla opakovaným působením tupého násilí střední až vysoké intenzity. Rozsah a lokalizace svědčí jednoznačně pro vznik aktivním násilím ze strany druhé osoby v podobě opakovaných úderů a kopů. Poranění horních končetin v podobě rozsáhlých hematomů a oděrek zejména na předloktích a rukou vznikly působením aktivního tupého násilí střední intenzity. Z teoretického hlediska je možno připustit, že by se mohlo jednat o známku obrany. Poranění dolních končetin v podobě mnohočetných hematomů a oděrek vznikly působením aktivního tupého násilí nižší až střední intenzity. Hrubým odhadem by se mohlo jednat o minimálně 30, ale i více útoků. U ojedinělých krevních výronů a oděrek (zejména na zádech a na pravé dolní končetině) je možno připustit vznik úderem podlouhlým předmětem, např. páskem. S ohledem na ošetření poškozené nebylo možno objektivně posoudit působení násilí na krk poškozené v podobě rdoušení. Citelné omezení poškozené v obvyklém způsobu života přesahuje dobu šest týdnů. K záchraně života poškozené došlo jen díky vysoce specializované anesteziologicko resuscitační a neurochirurgické péči, bez které by došlo zcela jednoznačně k její smrti v řádu hodin po vzniku poranění. Pokud by nebyla vůbec ve zdravotnickém zařízení tak v řádu jednotek hodin, maximálně něco přes 10 hodin. Vznik trvalých následků je dost pravděpodobný zejména v podobě byt' jen mírného ochrnutí levé poloviny těla, poruch paměti, inkontinence stolice a moči apod.

18. Z výpovědi znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a specializace klinická psychologie (č. l. 584 verte-585 verte, 610 verte-611) se v souladu s písemně vypracovaným znaleckým posudkem (č. l. 177-219) v psychiatrické části podává, že obžalovaný trpí a i v době spáchání skutku trpěl emočně nestabilní poruchou osobnosti impulzivního subtypu a syndromem závislosti na alkoholu. V době spáchání skutku se navíc nacházel ve stavu prosté opilosti, v důsledku které byly podstatně sníženy jeho ovládací schopnosti, nicméně rozpoznávací schopnosti zůstaly plně zachovány. Jeho pobyt na svobodě lze považovat za potenciálně nebezpečný. Znalec doporučil uložení ochranného léčení protialkoholního v ambulantní formě. Obžalovaný má určitý náhled na problém s alkoholem a na své jednání.

Z části psychologické vyplývá, že uvedená porucha se u něj projevuje afektivní nestálostí, nedostatkem rozvahy, zvýrazněnými tendencemi jednat impulsivně, tendencemi k hádavosti a konfliktům i tendencemi k násilnému chování a abusu návykových látek. Příčinou jeho jednání mohl být konflikt s poškozenou na opakované a frustrující téma jejich sporu za přispění alkoholu a povahy obžalovaného. Prognóza resocializace je příznivá. Obžalovaný ve vztahu k vyšetřované věci prožívá autentickou lítost.

19. Ze znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (č. l. 162-167) se podává, že v krvi obžalovaného, která mu byla odebrána dne 24. 11. 2018 v 11:00 hod., byla zjištěna přítomnost 1,35 ‰ etanolu. V krvi poškozené nebyla zjištěna přítomnost etanolu.

20. Z důkazů provedených ve smyslu ustanovení § 213 odst. 1, odst. 2 trestního řádu je třeba zmínit zejména na č. l.

- 225-256 – protokoly o ohledání místa činu, včetně fotodokumentace, videodokumentace, náčrtku a seznamu zajištěných stop,
- 257-267 – protokol o prohlídce těla obžalovaného, včetně fotodokumentace,
- 280-291 – znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika,
- 387 – záznam o dechové zkoušce N. K. dne 24. 11. 2018 v 11:17 hod. s výsledkem 1,23 ‰
- 410 – sdělení města Brna k evidenci přestupků obžalovaného,
- 412, 489 – opis rejstříku trestů obžalovaného,
- 511-542 - znalecký posudek k nemateriální újmě na zdraví poškozené - MUDr. Matějů,
- 546 - sdělení obžalovaného,
- 547 – vyjádření společnosti Podané ruce k osobě obžalovaného,
- 563 – úřední záznam předsedy senátu o osobě poškozené,
- 574-576 – lékařská zpráva poškozené,
- 601-607 - znalecký posudek k bodovému ohodnocení bolestného poškozené - MUDr. Freiwalda,
- spisy Městského soudu v Brně sp. zn. 92 T 177/2011 a 12 T 1/2013.

21. Pokud jde o nově provedené důkazy, pak byl opětovně vyslechnut obžalovaný R. R., opětovně byla vyslechnuta svědkyně D. Z., došlo k výslechu svědkyně N. K., opětovně byla vyslechnuta poškozená L. K. (nad rámec pokynů odvolacího soudu), byly provedeny některé další listinné důkazy a konečně došlo i k výslechu znalců MUDr. Evy Matějů Ph.D. a MUDr. Jaromíra Freiwalda, kteří se vyjádřili k závěrům svých znaleckých posudků ohledně výše bolestného, jež stanovili u poškozené.

22. Obžalovaný R. R. (č. l. 684-687, 727-729) doplnil svoji dosavadní výpověď úvahou, že nejzávažnější zranění na těle poškozené nemohl způsobit on, neboť přestože tuto skutečně opakovaně napadl, nejednalo se v žádném případě o natolik intenzivní způsob, aby této způsobil zejména ono zranění na hlavě a vzhledem k tomu, že v předmětném období se nacházely v jeho bytě pouze tři osoby, tedy on, poškozená a N. K., dospěl postupně k závěru, že není jiná možnost, nežli ta, že ve chvíli, kdy se nacházel v bezvědomí v kuchyni, musela poškozenou oním fatálním způsobem napadnout právě N. K., která na poškozenou žárlila, což mohlo být motivem jejího činu, přičemž svoji výpověď doplnil fotodokumentací na č. l. 701, kdy z fotografie č. 1 se má podávat rohová lišta, kterou mohla N. K. útok spáchat, když tato nebyla předtím, než ztratil vědomí odtržena z jejího

původního místa (alespoň si toho nevšiml) a dále uvedl, že krevní stopa na fotografii č. 7 se na tomto místě rovněž předtím, než omdlel, nenacházela, což jsou ve svém souhrnu z pohledu obžalovaného důkazy, které ho ze zranění hlavy poškozené vyvíňují, když k onomu nejpodstatnějšímu útoku na poškozenou muselo dojít bez jeho zavinění v době, kdy situaci nevnímal. Pokud jde o fotografie, jímž dokladuje svoji novou výpověď, pak k těmto obžalovaný uvedl, že tyto byly pořízeny po rozpečetění bytu, přičemž nejde o fotografie policejní.

23. Svědkyňe N. K. (č. l. 694-700) víceméně v souladu se svojí výpovědí z přípravného řízení (č. l. 311-314) popsala způsob, jakým se v bytě obžalovaného v noci dne 24. 11. 2018 ocitli, popsala následný odchod D. Z. a M. T. z bytu a potvrdila skutečnost, že v bytě zůstala pouze ona, R. R. a L. K.. V průběhu rozhovoru došlo k tomu, že obžalovaný začal dotazovat poškozenou na její údajnou známost a byl čím dál tím víc bez sebe. Poté začal poškozenou bít, neboť dospěl k závěru, že ho s někým podvádí a začal ji bít pěstmi do obličeje, do hlavy, kopal do ní, a to do zad, do zadku, do žeber, do ledvin, do hlavy, prostě kam se zrovna trefil, také ji bil pěstmi do břicha se slovy: „Já ti dám miminko, ty žádné miminko mít nebudeš“ a po tomto napadání poškozené, které mohlo trvat 10, 15, 20, ale také i 30 minut, mu poškozená sdělila, že se počůrala a poté i pokálela a tehdy odešla s poškozenou do koupelny, kde jí pomohla udělat hygienu a poškozená se poté převlékla. Poté se poškozená vrátila zpět do pokoje, kde asi na hodinu usnula, a když se probudila, probíhal zase po dobu 1/2 až 3/4 hodiny rozhovor mezi ní a obžalovaným, který opět vykulminoval v hádku a napadení ze stejných důvodů. Obžalovaný poškozenou napadal v podstatě obdobným způsobem jako předtím a tak se dělo přibližně po stejně dlouhou dobu jako původně. Poté obžalovanému poškozená sdělila, že se opět pokálela a až tehdy obžalovaný v útoku přestal. Ona se snažila v rámci prvního bloku napadání poškozenou bránit, přičemž dostala od obžalovaného ránu a následně, když bil obžalovaný poškozenou páskem od kalhot, trefil pravděpodobně omylem i ji, přičemž z těchto situací pocházejí její zranění, která byla následně zdokumentována. Na konci druhého bloku útoku na poškozenou obžalovaný v kuchyňce vzal do ruky nůž a poté, kdy na něho křičela, že to nesmí, nůž zase položil zpět a v kuchyni se schoulil do klubíčka a plakal. V průběhu noci byly dveře od bytu zamčené a ona tedy neměla možnost odejít, i když se o to pokoušela, ale obžalovaný k ránu odemkl a ona poté vyběhla, ale na schodišti zjistila, že zapoměla telefon a zase se vrátila zpátky. Poté odešla definitivně a ihned telefonovala D. Z. a celou situaci jí popsala. D. Z. a M. T. pak následně do bydlíště obžalovaného přišli a zavolali sanitku. K dotazu soudu, zda nějakým způsobem svědkyně poškozenou předmětné noci nenapadla fyzicky, tato sdělila, že se jí ani nedotkla, naopak, že ji bránila.
24. Svědkyňe D. Z. (č. l. 688-690) ve své opětovné výpovědi zodpověděla dotaz soudu ohledně způsobu, jakým se měl obžalovaný vyjádřit, když ráno dne 24. 11. 2018 společně s M. T. v důsledku telefonického rozhovoru s N. K. do bytu obžalovaného přišli, tak, že na její dotaz: „R., cos to udělal?“ tento odpověděl: „To ne já, to N.“ a stále to opakoval dokola. K dotazu, proč se v přípravném řízení v tomto smyslu nevyjádřila, uvedla, že tuto skutečnost uváděla ve svém prvním, neprocesním výslechu.
25. V důsledku přípisu nazvaného „čestné prohlášení“ (č. l. 676) byla opětovně předvolána svědkyně L. K., aby se k obsahu vyjádřila a tato uvedla (č. l. 725-727), že celý tento přípis je sice psaný její rukou, avšak je veskrze nepravdivý, neboť tento jí nadiktovala matka obžalovaného a ona jí vyhověla. Není tedy pravdou, jak je v čestném prohlášení uvedeno, že by jí dal obžalovaný pouze pár facek a hlavní zranění jí způsobila N. K. a stejně tak není pravdou, že by jí N. K. udeřila skleněnou lahví do hlavy. Rovněž není pravdou, že by se N. K. bála.
26. Při hodnocení výše uvedených důkazů provedených u hlavního líčení a při jejich zvážení jednotlivě i v jejich souhrnu včetně nové obhajoby obžalovaného dospěl soud k následujícím závěrům.
27. Pokud jde o tendenci obžalovaného svést vinu za způsobení nejzávažnějších zranění na těle poškozené na svědkyni N. K., pak takové nové obhajobě obžalovaného soud nepřisvědčil z následujících důvodů. V prvé řadě svědkyně N. K. na přímý dotaz soudu, zda předmětné noci

jakýmkoli způsobem fyzicky napadla poškozenou, uvedla, že v žádném případě, přičemž popsala způsob vzniku zranění na těle poškozené jednoznačně v souvislosti s násilím výhradně ze strany obžalovaného. Tvrzení svědkyně je podepřeno i výsledkem znalce v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, který uvedl (č. l. 560verte), že zranění, která byla zadokumentována na těle N. K. (č. l. 268-274) svědčí spíše tomu, že vznikla v důsledku aktivního násilí ze strany druhé osoby, přičemž v případě krevního výronu pod levým okem o velikosti 5 x 3 cm jde jednoznačně o takový závěr, v případě podlitiny na pravé noze nad kolenem o velikosti 4 x 3 cm by v případě, že by mělo být toto zranění způsobeno tím, že N. K. poškozenou kopala, byl tento hematom teoreticky spíš na koleni, nežli nad kolenem, a pokud jde o krevní výron na levé ruce velikosti 3 x 3 cm, tak tento by mohl jako jediný vzniknout teoreticky i tak, že N. K. někoho udeřila či se o něco udeřila. Podstatné je i tvrzení samotné poškozené, která uvedla, že „když ji obžalovaný bil pěstí do obličeje, tak trefil i N.“ (č. l. 323), dále že „N. říkala, ať ji odtamtud odvede, ale ona se obžalovaného bála a nedělala nic“ (č. l. 323), dále že „když na ni obžalovaný bral nůž, říkala K., ať toho nechá, ať ji nechá na pokoji“ (č. l. 553verte) a dále uvedla, že „měla s N. K. kamarádský vztah, konflikty mezi sebou žádné neměly, nikdy jí nevyhrožovala a ani ji nikdy nenapadla“ (č. l. 555).

28. Naopak k osobě obžalovaného poškozená uvedla, že tím, kdo ji předmětné noci napadal, byl právě obžalovaný (když způsob napadání bude rozepsán níže), přičemž měl tendence k násilí již dříve, když „asi měsíc předtím, než se to stalo, mě zbil na Gallašové, dokonce řekl, že mě zabije, bil mě pěstí do hlavy a obličeje a tahal mě za vlasy, protože žárlil“ (č. l. 322), dále uvedla, že „na obžalovaného volala i policii, neboť ji zbil u jejího bytu u vchodu“ (č. l. 322), dále uvedla, že „ji zbil ještě u její práce, a to rovněž bezdůvodně“ (č. l. 322), dále uvedla, že obžalovaný „po ní hodil klíče, taky ze žárlivosti a taky ji hodil na zem a pak se mu musela schovat za lidi a ti jí pomohli“ (č. l. 322), dále že „bydlela u svého bývalého přítele J. M. a R. to vadilo“ (č. l. 323), přičemž z těchto popisů projevů chování obžalovaného, jakož i N. K. poškozenou jednoznačně vyplývá, že tendence k násilí dlouhodobě vykazoval obžalovaný a nikoli N. K..
29. Bez významu není ani vývoj způsobu výpovědi obžalovaného, když tento v rámci vazebního zasedání konaného dne následujícího po spáchání skutku uvedl (č. l. 64), že „zranění, se kterými je poškozená v nemocnici, vznikla pravděpodobně jeho přičiněním, krev tam byla, tu potom utřel“, přičemž za situace, kdy by obžalovaný měl podezření, že je spolupachatelem poranění na těle poškozené i N. K., či by z nějakých důkazů na takový závěr usuzoval, bylo by zcela nemyšlitelné, že by takovou úvahu vyslyšajícím soudci nesdělil už tehdy. Dále ve svých výsleších z přípravného řízení (č. l. 300-302, 304-306, 307-308), které proběhly ve dnech 25. 11. 2018, 7. 1. 2019 a 26. 3. 2019, k možnému útoku ze strany N. K. na poškozenou rovněž ničeho neuvedl. Stejně závěry lze učinit i o výpovědi obžalovaného před soudem (č. l. 549-553) a teprve první úvahy obžalovaného v tom smyslu, že nejzávažnější zranění na těle poškozené musela nutně způsobit N. K., vyjevil obžalovaný soudu až v rámci hlavního líčení konaného po zrušení prvního rozsudku nalézacího soudu ve věci dne 15. 11. 2019 (č. l. 684verte-687verte).
30. Pokud obžalovaný svoji novou výpověď opírá o fotografie (č. l. 701), které měly pořídit v jeho bytě až po rozpečetění těchto prostor policií osoby jemu blízké, pak s ohledem na vše výše uvedené soud neuvěřil jeho tvrzení, že zbraní, jíž mohla N. K. způsobit ona nejzávažnější zranění na hlavě poškozené, by mohla být rohová lišta označená na fotografii č. 1 křížkem, která předtím, než upadl do bezvědomí, odtržená na tomto místě u zdi nestála, nebo si toho alespoň nevšiml a stejně tak neuvěřil tvrzení obžalovaného, že mohla způsobit předmětná zranění hlavy poškozené N. K. lahví od slámového vína, která se vůbec na místě činu nenašla. Stejný závěr pak soud učinil ohledně tvrzení obžalovaného vztahujícího se ke krevní stopě na fotografii č. 7, kterou zaregistroval v těchto místech až poté, když se probral z bezvědomí, tedy poté, kdy byla poškozená pravděpodobně N. K. napadena.
31. Opětovným výsledkem poškozené L. K. pak byly plně objasněny okolnosti vzniku tzv. čestného prohlášení (č. l. 676), o němž poškozená uvedla, že vzniklo v důsledku žádosti matky obžalovaného, když tuto navštívila v jejím bytě za účelem nákupu cigaret a zcela popřela, že by

údaje v čestném prohlášení popisované byly pravdou, kdy naopak údaje o skleněné láhvi, kterou měla být údajně udeřena do hlavy N. K. a údaje o napadení ze strany N. K. odpovídají spíše změněné verzi obhajoby obžalovaného v tomto období se tvořící, do které byla poškozená, ať již s vědomím obžalovaného či bez jeho vědomí vtažena, čemuž poškozená lehkomyšlně a zjevně bez hlubších úvah, co může takovým prohlášením způsobit, vyhověla.

32. Na tomto místě je třeba uvést i to, že tendence obžalovaného svalit vinu na N. K. zjevně napadla obžalovaného už v prvopočátku, tedy v den, kdy došlo k napadení poškozené, jak vyplývá z doplněné výpovědi svědkyně D. Z., která uvedla, že když jim onoho rána obžalovaný otevřel dveře bytu, sdělil jim na její dotaz „R., cos to udělal?“ „To ne já, to N.“ A toto stále opakoval. Přestože se toto tvrzení svědkyně D. Z. objevilo oproti přípravnému řízení v řízení před soudem nově, lze vzít tento její údaj za pravdivý, neboť se v plné míře opírá i o výpověď svědka M. T. (č. l. 348verte), který v přípravném řízení uvedl totéž. Pochybovačná reakce D. Z., jak vyplývá z výpovědi svědka M. T., tedy že k tomuto vyjádření obžalovaného jmenovaná sdělila: „Toto udělala N.“ a ukazovala na L. a následná rezignace obžalovaného, který již nic neřekl a rozplakal se, zřejmě (z pohledu soudu) stála za tím, že obžalovaný následně po dobu přibližně jednoho roku, v průběhu přípravného řízení a řízení před soudem, již tuto variantu vyvinění jakožto nepravděpodobnou zavrhl a k této se vrátil až poté, kdy byl poprvé zdejším soudem nepravomocně odsouzen.
33. Konečně pokud jde o motiv jednání N. K., pro který z pohledu obžalovaného lze důvodně uvažovat o tom, že poškozené způsobila zranění hlavy, tedy to, že měla na poškozenou L. K. žárlit, neboť sama měla zájem o obžalovaného, pak lze uvést následující. N. K. nepopřela, že v minulosti měla opakovaně intimní styk s obžalovaným, a to i v době, kdy tento měl „vztah“ s poškozenou L. K., avšak popřela, že by o obžalovaného jako partnera stála. Přestože z výpovědi obžalovaného, jakož i z výpovědi některých dalších svědků lze teoreticky žárlivost N. K. vůči L. K. dovodit, odmítá soud závěr, že by v důsledku uvažované možné žárlivosti dala N. K. této průchod natolik surovou formou, jakou dovozuje obžalovaný a navíc pak v období ztráty vědomí poškozené (když poškozená se o takovém obžalovaným naznačeném fyzickém útoku na její osobu N. K. vůbec nezmiňuje, ač útoky obžalovaného vnímala), neboť si lze jen stěží představit, že po dvou brutálních blocích útoku ze strany obžalovaného by měla N. K. ještě potřebu poškozenou tzv. dorazit, když, jak vyplývá z výpovědi poškozené, měla tato naopak tendenci ji opakovaně před útoky obžalovaného bránit. Na podporu uvedených závěrů soudu je pak možno zmínit i fakt, že ihned v následujícím období po útoku obžalovaného na poškozenou vyhledala N. K. psychiatrickou lékařskou pomoc, přičemž došlo i k její několikadenní hospitalizaci, což lze nepochybně dát do souvislosti s utrpeným šokem v důsledku surového napadání poškozené obžalovaným, jehož byla svědkem, což rovněž odporuje verzi obžalovaného, která vlastně v konečném důsledku popisuje N. K. jako bezcitnou, chladně kalkulující bytost. Pokud pak jde o tvrzení obžalovaného, že skutek musel být spáchán N. K. v době, kdy nebyl při vědomí, pak je třeba při vědomí, že poškozená tyto události nevnímala, vzít v úvahu skutečnost, že takové tvrzení nemá oporu v žádném jiném provedeném důkazu, neboť svědkyně N. K. o mdlobách obžalovaného v žádné své části výpovědi nehovoří, nýbrž pouze konstatuje, že poté, kdy obžalovaného přesvědčila, aby nepoužil nůž, se tento položil na zem a rozplakal se.
34. S ohledem na vše výše řečené je třeba uzavřít, že N. K. původcem žádných zranění na těle poškozené není. Naopak, že skutek popsany ve výroku tohoto rozsudku, spáchal výhradně obžalovaný, vyplývá z vícero důkazů, které jsou navzájem v souladu. Vina obžalovaného vyplývá předně z výpovědi poškozené, dále z výpovědi svědkyně N. K., výpovědi svědkyně M. T. a dílem též z výpovědi samotného obžalovaného, který napadání poškozené připustil, byť později nikoli v rozsahu, který by mohl vést k tak závažným důsledkům. Za časový údaj vymezující dobu spáchání skutku považuje soud časové určení, kterým je den 24. 11. 2018 v přesně nezjištěné době od 1:30 hod. do 6:30 hod. Při snaze o co nejpřesnější určení doby spáchání skutku vycházel soud zejména z výpovědi svědkyně T., která jako jediná střízlivá osoba byla schopna vymezit časový rámec, ve

kterém útok probíhal. Jako sousedka obžalovaného po celou dobu předmětné noci, kdy byla vzhůru, slyšela a vnímala hluk vycházející z bytu obžalovaného. Svědkyně uvedla, že předmětného večera se o půl druhé ráno vzbudila, když vedle do bytu přišli lidi a začali po sobě rvát. Její výpověď je třeba hodnotit v kontextu výpovědi svědka T. a svědkyně Z., kteří z bytu měli odejít kolem 1-1:30 ráno a je tedy pravděpodobné, že svědkyně si zaměnila jejich příchod s jejich odchodem. To odpovídá také tomu, že svědkyně T. uvedla, že hned poté po sobě začali rvát, nicméně z výpovědi ostatních přítomných svědků vyplývá, že útok obžalovaného započal až po odchodu svědkyně Z. a svědka T.. Z vedlejšího bytu kromě hluku připomínajícího rány slyšela opakovaně křičet kamarádku poškozené „už ju nech“, což svědčí o tom, že svědkyně slyšela právě útok obžalovaného na poškozenou. Zvuky se z bytu přestaly ozývat v 6:30 hod. poté, co svědkyně T. uslyšela zvuk rozbité sklenice (ve smyslu upřesňující výpovědi svědkyně z hlavního líčení).

35. Místo spáchání skutku vyplývá ze shodných výpovědí obžalovaného, poškozené a svědkyně K. a dále z protokolu o ohledání místa činu a pořízené fotodokumentace na č. l. 225-256, kde byly zároveň při ohledání místa činu zajištěny biologické a věcné stopy, které byly posléze podrobeny odbornému zkoumání znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika (č. l. 280-291), ze kterého se podává, že zkoumáním zajištěných stop (kožený pásek-stopá č. 1, stěry ze skvrny na dveřích k WC a z podlahy před koupelnou-stopá č. 2 a 3, pánské riflové kalhoty-stopá č. 6, chomáč vlasů-stopá č. 7, stěr ze skvrny na podlaze-stopá č. 12, modrá mikina-stopá č. 11 a dlouhé tričko s nápisem Happy-stopá č. 5) byla na stopách zjištěna přítomnost krve, která se individuálně shoduje s profilem DNA osoby poškozené.
36. Pokud jde o původce poranění poškozené L. K., pak z výpovědi poškozené a výpovědi svědkyně K., která byla útoku po celou dobu přítomna, vyplývá, že jím byl obžalovaný R. R.. Přestože obžalovaný v přípravném řízení tvrdil, že si vůbec nepamatuje průběh večera, v hlavním líčení potvrdil, že poškozenou napadl a soud tedy nemá důvod pochybovat, že k napadení skutečně došlo a že útočníkem byl právě obžalovaný. Pokud jde o nově zvolenou obhajobu obžalovaného v tom smyslu, že on pachatelem nejzávažnějších zranění na těle poškozené není, pak s touto se soud vypořádal již výše.
37. Přesný průběh útoků však z uvedených výpovědí dovodit nelze, neboť každá jej popisuje s drobnými odlišnostmi a z žádné výpovědi není možné určit přesné množství jednotlivých útoků obžalovaného na poškozenou. Tento nesoulad a neúplnost výpovědí si soud vysvětluje ovlivněním osob požitým alkoholem a vyhroceností situace, které jsou způsobily negativně ovlivnit jak vnímání průběhu situace, tak jeho zapamatování. Všichni přítomní se však shodují na tom, že obžalovaný na poškozenou zaútočil ve dvou blocích. Ostatně i svědkyně T. zaznamenala kolem třetí hodiny ranní přestávku. Pokud jde o vymezení této přestávky v útocích obžalovaného na poškozenou, pak soud vycházel zejména z výpovědi svědkyně N. K., která uvedla, že poté, co pomohla poškozené se vysprchovat a převléct, tato asi na jednu hodinu usnula a poté, když se vzbudila, tak ještě probíhala asi 1/2 až 3/4 hodiny běžná debata, která teprve poté přešla opět do fáze napadání poškozené obžalovaným. Do jaké míry se tato nově soudem dovozená skutečnost promítla do kvalifikace jednání obžalovaného, bude odůvodněno následně.
38. Poškozená, svědkyně K., ale i obžalovaný se shodují také na způsobu útoku obžalovaného, který spočíval v tom, že obžalovaný poškozenou opakovaně udeřil otevřenou dlaní a zatnutou pěstí a opakovaně kopal nohama obutými v kožených kotníčkových botách. Jejich výpovědi v tomto směru potvrzují rovněž závěry znalce soudního lékaře (č. l. 126, 127-155) ohledně mechanismu vzniku poranění poškozené, a to opakovaným působením tupého násilí. Pokud jde o počet ran, které obžalovaný poškozené zasadil, pak poškozená uvedla, že jich mohlo být přibližně deset, nicméně její výpověď je v tomto ohledu poměrně zmatená, což lze vysvětlit způsobeným otřesem. Obžalovaný uvedl, že poškozenou udeřil, případně kopl minimálně patnáctkrát, nicméně v některých případech uvedl, že poškozenou udeřil, případně kopl, ale nepamatuje si kolikrát. Závěry znalce jsou tak pro stanovení minimálního počtu ran, které obžalovaný poškozené zasadil, ať už rukama nebo nohama, zcela zásadní, jelikož znalec jako jediný byl po prohlídce těla

poškozené schopen objektivně odhadnout tento minimální počet útoků, a proto vycházel soud z jeho závěrů, kterým se ostatně blíží popis situace svědkyně K.. Pokud jde o intenzitu útoku, pak z výpovědi přítomných vyplývá, že tato stoupala přímo úměrně rostoucímu vzteku obžalovaného, což rovněž koresponduje se závěry znalce soudního lékaře, který uvedl, že útoky byly vedeny intenzitou nízkou, střední až vysokou. Stejně tak se výpovědi poškozené, svědkyně K. a obžalovaného shodují v tom, že úder a kopy obžalovaného v podstatě nebyly směřovány do konkrétního místa na těle poškozené, ale v podstatě šly kamkoliv se obžalovaný zrovna trefil, což v daném případě s přihlédnutím k závěrům znalce soudního lékaře bylo do hlavy, hrudníku, břicha, zad, pánve a horních a dolních končetin.

39. Rovněž motiv obžalovaného byl ozřejměn. Z výpovědi obžalovaného, která je v tomto směru podporována i výpověďmi ostatních svědků (T., Z., P., T. a K.) vyplývá, že byl frustrovaný z dlouhodobě neuspokojivého vztahu s poškozenou. Uvedení svědci shodně uvedli, že obžalovaný byl výbušnější povahy, zejména pod vlivem alkoholu, což kromě jejich výpovědi vyplývá i z jeho trestní minulosti. Z výpovědi obžalovaného, poškozené, svědkyně K. a Z. a svědka T. vyplývá, že předmětného večera zkonsumovali poměrně dost alkoholu, zejména pak obžalovaný, což vyplývá i ze znaleckého posudku z odvětví toxikologie (č. l. 162-167), kterým bylo zjištěno, že ještě v poledne předmětného dne měl obžalovaný v krvi 1,35 ‰ etanolu a ze záznamu o provedení dechové zkoušky svědkyni K., v jejímž dechu byla naměřena přítomnost 1,23 ‰ etanolu (č. l. 387). Ze závěrů znalců z odvětví psychiatrie a klinická psychologie (č. l. 584 verte-585 verte) se podává, že obžalovaný trpěl emočně nestabilní poruchou osobnosti, která se projevuje právě výbušností a prchlivostí. Je tedy zřejmé, že v kombinaci všech těchto faktorů obžalovanému stačil pouze impulz, který byl schopen odbrzdit jeho ovládací mechanismy a tím byla zjevně (ať již domnělá či skutečná) nevěra poškozené a její tendence zařizovat si bytové záležitosti bez účasti obžalovaného.
40. Pokud jde o nevyslyšené návrhy na doplnění dokazování navržené obhajobou (č. l. 711) týkající se posouzení otázek týkajících se struktury osobnosti svědkyně N. K., posouzení její schopnosti správně vnímat události, zapamatovat si je, tyto správně reprodukovat, případně zda tato svědkyně netrpěla v době předmětného skutkového děje duševní chorobou či zda touto netrpí v současné době, event. zda její rozpoznávací a ovládací schopnosti nebyly v době předmětného skutkového děje zmenšeny a zda byla schopna chápat smysl trestního řízení, pak s ohledem na projev svědkyně před soudem, který nevykazoval ani ty nejmenší známky defektu osobnosti jmenované a i s ohledem na skutečnost, že údaje řečené svědkyní nevykazovaly žádných zásadních rozporů, a to ani ve vztahu k její původní výpovědi z přípravného řízení, považoval soud návrh na zkoumání svědkyně N. K. za nadbytečný a tento zamítl. Původní návrh zmocněnkyně poškozené L. K. na výslech lékařky poškozené, A.D., nebyl již v rámci prostoru daného stranám ke vznesení případných návrhů na doplnění dokazování v hlavním líčení konaném dne 10. 1. 2020 zopakován, a tedy o tomto ani již opětovně rozhodováno nebylo, a pokud jde o návrh obhajoby na závěr dokazování nově vznesený a současně návrh zmocněnkyně poškozené (č. l. 721) týkající se požadavku na vypracování obdobného znaleckého posudku jako v případě svědkyně K. i ve vztahu k osobě poškozené K., pak důvody pro zamítnutí tohoto návrhu lze odůvodnit shodně, jako výše u svědkyně N. K., přičemž důvody pozměnění výpovědi v již výše popsáném a zdůvodněném čestném prohlášení poškozená vysvětlila a takové vysvětlení soud akceptuje. Na takovém závěru pak ničeho nemění ani přípis zmocněnkyně poškozené (č. l. 721), z něhož se podává návrh na omezení svéprávnosti poškozené podaný matkou poškozené, neboť přestože výpověď poškozené hraje v systému důkazů svou roli, není možno odhlédnout od nepřehlédnutelného faktu, že L. K. vypovídala o událostech, které zažívala v průběhu delší dobu trvajících a surového fyzického napadání její osoby obžalovaným, a tudíž jsou její poznatky z předmětné noci pouze orientační a vzhledem k tomu, že neodporují a naopak zcela korespondují s přesnými údaji svědkyně N. K., která je pro stanovení viny obžalovaného oním zcela zásadním důkazem, pak nepovažoval soud zkoumání psychického stavu poškozené za nezbytné. Tyto úvahy byly pak rovněž důvodem pro zamítnutí návrhu zmocněnkyně na výslech matky poškozené ve smyslu návrhu na č. l. 721 verte.

Konečně pokud se jedná o důkazy zaslané soudu již po uzavření dokazování, pak pokud jde o nahrávku zaslanou soudu ve formě CD (č. l. 745), pak soud si tuto přebral a konstatuje, že je důkazně zcela bezvýznamná, a pokud jde o čestné prohlášení L. P. k pořízení fotografií, které předložil soudu jako důkaz obžalovaný (č. l. 742), pak i v tomto případě se nejedná o důkaz, bez něhož by ve věci nebylo možno rozhodnout, a tedy k novému otevření dokazování nedošlo.

41. Podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku se zvláště závažného zločinu vraždy dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí. Podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku se jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, posuzuje jako pokus trestného činu tehdy, pokud k dokonání trestného činu nedošlo. Podle § 13 odst. 2 trestního zákoníku je k trestní odpovědnosti za trestný čin třeba úmyslného zavinění nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Trestný čin vraždy je pak trestným činem úmyslným, přičemž podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem a podle § 15 odst. 1, písm. b) trestního zákoníku je pak trestný čin spáchán úmyslně rovněž tehdy, pokud pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Právě tímto způsobem úmyslu bylo dle přesvědčení soudu jednání obžalovaného vedeno, tedy úmyslem nepřímým. Způsobení následku, tedy smrti poškozené, nemuselo být a zřejmě ani nebylo dle přesvědčení soudu přímým cílem obžalovaného ani nevyhnutelným prostředkem. Obžalovaný totiž sledoval v daném případě cíl jiný, a to vybit si na poškozené vztek a uvolnit agresivní emoce, které se u něj dostavily v přímé souvislosti s předchozím zjištěním, týkajícím se možných tendencí poškozené, v čemž významnou roli hrál i jím zkonsumovaný alkohol. Za předpokladu, že by obžalovaný skutečně poškozené primárně usiloval o život, lze se domnívat, že by ve svém jednání neustal a přes určité přerušování v napadání poškozené, by v konečném důsledku zřejmě takového cíle dosáhl snadno. Srozumění s následkem ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákoníku, tedy úmysl nepřímý pak soud u obžalovaného dovozuje ze značného množství ran, které poškozený zasadil (minimálně 30), charakteru tohoto útoku, tedy že poškozenou napadal údery pěstí, ale i obutými botami a dále i z intenzity, která byla znalcem vyhodnocena mj. i jako střední a vysoká. Dále výše uvedené soud dovozuje z míst, která na těle poškozené obžalovaný zasáhl (včetně oblasti těla, kde jsou uloženy všechny důležité orgány) a konečně i z délky trvání obou bloků útoků, které se odehrály v řádu desítek minut. Konečně nelze odhlédnout ani od zjevného nepoměru tělesné konstituce postavy obžalovaného tak, jak je tato zachycena na fotodokumentaci provedené v rámci prohlídky jeho těla (č. l. 257-267) ve srovnání s výrazně křehčí postavou poškozené (viz znalecký posudek z odvětví soudního lékařství č. l. 127-155). Zásadní význam pro posouzení úmyslu obžalovaného, jak je tento výše rozveden, pak hrají i závěry znaleckého posudku soudního lékaře, z něhož se podává, že v případě neposkytnutí vysoce specializované lékařské péče poškozené v řádu jednotek hodin, by tato zcela jednoznačně na následky poranění způsobených obžalovaným zemřela. Nelze pominout rovněž skutečnost, že tím, kdo poškozené lékařskou pomoc zajistil, nebyl obžalovaný, který se spíše postupu bránil, jak vyplývá z výpovědi svědků M. T. a D. Z., nýbrž byli to právě tito svědci, kteří správně vyhodnotili vážný stav poškozené a nenechali se od svého úmyslu obžalovaným odradit. Ze souhrnu všeho výše uvedeného je možno učinit závěr, že obžalovaný si byl vědom toho, že popsány útoky může poškozené způsobit smrt a s tímto se smířil a pro úplnost je třeba uzavřít, že ponecháním poškozené ve svém bytě bez lékařské pomoci z důvodů obav, že vyjde jeho jednání najevo, nebezpečí úmrtí poškozené sobecky ještě zvyšoval. Nedostatek dokonání je pak ze spisového materiálu zřejmý, neboť popsáný útok obžalovaného poškozená přežila, nicméně pouze díky okolnostem, jež souvislost s osobou obžalovaného postrádají. Konečně je na tomto místě třeba se vypořádat s výše zmíněným poznatkem znalce, že na těle poškozené bylo shledáno minimálně 30 míst aktivně vedeného útoku, avšak vzhledem k tomu, že tyto nelze rozdělit způsobem, který by odpovídal příčinám jejich vzniku v rámci násilí ze strany obžalovaného popsaného pod bodem 1) a následně násilí obžalovaného vedeného vůči poškozené popsaného pod bodem 2), byl výrok tohoto rozsudku koncipován tak, že ve vztahu k oběma

bodům se pak vztahuje i popsané závěti, v němž je celkový počet ran popsán, přičemž zejména s ohledem na výpověď svědkyně N. K., která celkem podrobně rozepsala způsoby, jimiž napadal obžalovaný poškozenou před přerušením, ale i poté, lze bez pochybností shledat závěr, že počet úderů, způsob, jakým byly zasazeny, jejich intenzita, jakož i místa na těle poškozené, kam směřovaly, byly v obou blocích v zásadě rovnocenné a tato důkazně podepřená úvaha vedla pak soud k závěru o opětovnosti jednání obžalovaného ve smyslu ustanovení § 140 odst. 3 písm. h) trestního zákoníku, jak je popsáno v odstavci následujícím.

42. Podle § 140 odst. 3 písm. h) trestního zákoníku se uvedeného trestného činu dopustí ten, kdo takový čin spáchá opětovně. Termínem „opětovně“ se chápou způsoby, kdy pachatel trestný čin vraždy uvedený v odstavci 1 nebo 2 § 140 trestního zákoníku opakuje, tedy především souběh trestných činů podle § 140 trestního zákoníku, přičemž není třeba, aby za takový čin byl již pravomocně odsouzen. Mimo to sem patří i případy, kdy pachatel byl již v minulosti za takový čin pravomocně odsouzen nebo i potrestán. Pod tento pojem pak lze zařadit i případy, kdy pachatel byl již pro takový čin odsouzen, avšak hledí se na něho, jako by odsouzen nebyl. Není přitom důležité, zda některý z činů posuzovaný z hlediska opětovnosti byl pokusem nebo přípravou k trestnému činu vraždy. Z hlediska zavinění postačí ve smyslu § 17 písm. b) trestního zákoníku ve vztahu ke znaku „opětovně“ nedbalost. V důsledku ujasnění si průběhu útoku obžalovaného na poškozenou, který proběhl ve dvou samostatných blocích oddělených přestávkou 1½ až 1¾ hodiny, pak nelze, než dospět k závěru, že jednání obžalovaného vykazuje znaky souběhu ve smyslu výkladových pravidel § 13 trestního zákoníku.
43. Pokud zdejší soud v původním rozsudku ze dne 23. 8. 2019 kvalifikoval jednání obžalovaného mj. i jako trestný čin vraždy podle § 140 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, pak takto již po nově provedeném dokazování jednání obžalovaného nekvalifikoval, když k takovému postupu byl zavázán soudem odvolacím v jeho usnesení ze dne 24. 10. 2019 (odst. 20 věta poslední).
44. Objektem zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. h) trestního zákoníku je ochrana lidského života. Subjektem je pak v daném případě obžalovaný sám, jako osoba splňující podmínku § 25 trestního zákoníku (dostatečný věk) v době spáchání trestné činnosti a rovněž pak podmínku přičetnosti vyjádřenou v § 26 a § 27 trestního zákoníku, když rozpoznávací schopnosti obžalovaného nebyly ovlivněny a ovládací schopnosti přestože sníženy podstatně v důsledku prosté alkoholové opilosti zůstaly zachovány, jak vyplývá ze závěrů znalce odvětví psychiatrie. Rovněž subjektivní stránka spáchaného zločinu je popsána výše, včetně nejvýznamnějšího znaku týkajícího se psychiky obžalovaného, jímž je zavinění. Objektivní stránka uvedeného zločinu zůstává nezpochybněna, neboť jednání obžalovaného vyjádřené ve výroku toto rozsudku, bylo plně ozřejmeno, následek, k němuž jednání obžalovaného směřovalo, je rovněž výše popsán a příčinný vztah mezi jednáním a následkem, k němuž toto směřovalo, byl rovněž prokázán. Jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku tak obžalovaný R. R. po subjektivní i objektivní stránce naplnil veškeré zákonné znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. h) trestního zákoníku.
45. Při úvaze o stanovení druhu trestu a jeho výměry u obžalovaného přihlédl soud k ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 trestního zákoníku.
46. Obžalovaný R. R. má v evidenci přestupků města Brna (č. l. 410) celkem pět záznamů, přičemž ve čtyřech případech došlo k odložení věci a jedno řízení dosud nebylo zahájeno, dále byl v minulosti celkem čtyřikrát soudně trestán (č. l. 412, 489), nicméně k těmto přihlížet nelze (§ 83 odst. 3, § 65 odst. 4 trestního zákoníku). Přitěžující ani polehčující okolnosti podle § 41 a 42 trestního zákoníku soud neshledal. Dále soud přihlédl k tomu, že trestný čin skončil ve stádiu pokusu a nedošlo tak k fatálnímu následku na životě poškozené. Obžalovaný evidentně získal náhled na své jednání a svůj problém s alkoholem (č. l. 546 a vyjádření znalce psychologa) a jak vyplývá ze zprávy společnosti Podané ruce (č. l. 547) snaží se na něm pracovat. Na druhou stranu soud přihlédl i

k tomu, že útok na poškozené zanechal dlouhodobé následky. Přestože poškozená při hlavním líčení uvedla, že žádné trvalé následky nepozoruje, předseda senátu měl možnost poškozenou osobně shlédnout (č. l. 563) a viděl, že poškozená má problém vstát ze židle a chodí s podporou francouzských holí, přestože od spáchání skutku uběhlo tři čtvrtě roku. S takovým hodnocením zdravotního stavu poškozené koresponduje také obsah lékařských zpráv poškozené (č. l. 574-576), ze kterých vyplývá, že poškozená potřebuje dohled i při běžných denních aktivitách. Pro úplnost je třeba dodat, že v rámci hlavního líčení konaného dne 10. 1. 2020 pak popsane fyzické následky již chůze poškozené nevykazovala. Všechny uvedené okolnosti vedly soud k závěru, že při ohrožení trestem odnětí svobody od 15-20 let (když pro ukládání trestu výjimečného podmínky dány nebyly) je trest odnětí svobody v trvání 16 let, tedy při spodní hranici trestní sazby, trestem adekvátním a s ohledem na § 56 odst. 2 písm. b) trestní zákoníku pak soud obžalovaného zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou.

47. Podle § 99 odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku může soud uložit ochranné léčení tehdy, pokud pachatel trestný čin spáchal ve stavu vyvolaném duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě je nebezpečný anebo pachatel, který zneužívá návykovou látku, spáchal trestný čin pod jejím vlivem nebo v souvislosti s jejím zneužíváním. Vzhledem k tomu, že obžalovaný dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie trpí emočně nestabilní poruchou osobnosti a syndromem závislosti na alkoholu, trestný čin spáchal pod vlivem alkoholu a dle vyjádření znalce jeho pobyt na svobodě lze považovat za potenciálně nebezpečný rozhodl soud o uložení ochranného léčení protialkoholního, přičemž s ohledem na doporučení znalce bylo ochranné léčení ukládáno ve formě ambulantní dle § 99 odst. 4 trestního zákoníku
48. Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR se řádně a včas připojila s nárokem na náhradu majetkové škody, když zdokladovala náklady na zdravotní služby poskytnuté poškozené L. K. (č. l. 95-102, 104 a 438-475) a došlo tedy k vyslovení povinnosti obžalovaného zaplatit poškozené zdravotní pojišťovně na náhradě majetkové škody částku ve výši 527 371 Kč, když námitce obhájby (č. l. 718-719) soud nevyhověl, když součet účtovaných částek pokládá za správný.
49. Rovněž L. K. se jako poškozená prostřednictvím svého zmocněnce připojila se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy v penězích (č. l. 509), a to za bolestné ve výši 933 810,90 Kč a náklady na vypracování odborného vyjádření ve výši 9 000 Kč. Výši bolestného doložila znaleckým posudkem znalkyně MUDr. Matějí (č. l. 511-543), když na základě metodiky Nejvyššího soudu stanovila bodové hodnocení za bolest vytrpěnou poškozenou v souvislosti se spáchaným trestným činem za rok 2018 a 2019. Rovněž obžalovaný předložil znalecký posudek zpracovaný znalcem MUDr. Freiwaldem (č. l. 601-607), který v řadě bodů výpočtu bolestného znalkyni MUDr. Matějí nesouhlasí. Z tohoto důvodu došlo k výslechu obou znalců (č. l. 690verte-694), když základem se stal znalecký posudek MUDr. Matějí, s nímž oponentní znalec MUDr. Freiwald vyjádřil souhlas pod body 1)-7), 11) a 12), dále v bodě 14) a dílem v bodech 15)-26). Nesouhlas pak vyjádřil pod body 8)-10), když tyto položky by vůbec neodškodňoval, dále, pokud jde o bod 13), pak znalec doplňkem svého znaleckého posudku (č. l. 706-708) vyčíslil počet bodů hodnotou 315, dále při odškodnění za rok 2019 by namísto hodnoty 73,5 bodu uvažoval správně 70 bodů a konečně, pokud jde o body 15)-26), pak zde by uvažoval pouze pod bodem 20) hodnotu 25 bodů, dále pod bodem 22) hodnotu 20 bodů, pod bodem 23) hodnotu 10 bodů a pod bodem 24) hodnotu 10 bodů, jinak by neodškodňoval. Za této situace, kdy dva znalci v oboru došli podrobným rozborem jednotlivých poranění na těle poškozené k zásadně rozdílným závěrům a tyto se nepodařilo odstranit ani podrobným výslechem znalců, nezbylo soudu, nežli jít na minimální hodnoty odškodnění poškozené, k nimž bylo možno pod jednotlivými body dospět tam, kde došlo buď ke shodě znalců či tam, kde oponentní znalec rozporoval jen část původního bodového hodnocení a takto bylo možno dospět k závěru, že pod body 1)-10) náleží poškozené počet bodů 693, pod bodem 11) počet bodů 50, pod bodem 12) počet bodů 100, pod bodem 13) počet bodů 315, pod bodem 14) počet bodů 200, pod bodem 15)-26) počet bodů 65 a pod body 1)-2) (rok 2019) pak počet bodů 70 a celkem tedy dospěl soud k závěru, že nesporná hodnota bodů za zranění, která

poškozená L. K. v důsledku útoku obžalovaného utrpěla, činí 1493 bodů. Při vědomí, že hodnota bodu se odvozuje od 1 % hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházejícího roku, v němž vznikl nárok (vznikla bolest) a při vědomí, že průměrná mzda za rok 2017 činila 29 504 Kč, pak činí hodnota jednoho bodu v roce 2018 295,04 Kč a odškodnění poškozené za rok 2018 tedy činí 419 841,92 Kč. Dále při vědomí, že průměrná mzda za rok 2018 činila 31 885 Kč, činí hodnota jednoho bodu v roce 2019 318,85 Kč a celkově pak za rok 2019 náleží poškozené celkem 22 319,50 Kč. V souhrnu pak za roky 2018-2019 činí součet 442 161,42 Kč a v této míře tak zavázal soud obžalovaného povinností uhradit poškozené L. K. nemajetkovou újmu v penězích. Na tomto místě je třeba zmínit pochybení soudu, který omylem nezapočetl do částky, jíž je obžalovaný poškozené L. K. povinen nahradit, i částku 9 000 Kč jako náklady na vypracování odborného vyjádření, jež je požadována oprávněně, nicméně lze se domnívat, že toto pochybení v případném odvolacím řízení napraví soud odvolací. S ohledem na skutečnost, že původně vznesený nárok poškozené výše uvedenou částku přesahuje, nezbylo, než poškozenou podle § 229 odst. 2 trestního řádu se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost ve výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení opisu rozsudku také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Brno 31. ledna 2020

JUDr. Miloš Žďárský v. r.
předseda senátu